

Tajný pasažér aneb běželi jsme ve 13ti..

Často přemýšlím, jak různorodě vzniká nový život a jak roztodivné jsou okolnosti jeho začátku.. Některý život vznikne na louce s dunivým pozadím bigbeatového koncertu a alkoholem proudícím krevním řečištěm, další zase vznikne přesně dle ovulačního kalendáře a pečlivě odměřené dávky v dokonale sterilní zkumavce a ne jeden život vznikne při (ne)náhodném setkání dvou běžců na šumavském Zadově ...

Jmenuji se Kačenka a narodila jsem se 26.2.2017. Na první pohled je to takové mrazivé, šedivé datum uprostřed zimy. Ale první, co jsem jako dvoubuněčné mimino slyšela, byla symfonie zrychleného dechu a šum plicních sklípků (prosím neplést si se sklípky vinnými) usilovně dodávající potřebné molekuly kyslíku unaveným svalů, pravidelné staccato srdce a rytmicky rychlý dusot běžeckých bot.

A povím vám...ten kyslík to nebyl jen nějaký pražský dusivý smog, ale průzračně čistý horský vzduch jiskřící čistotou šumavských hvozdů. A cesta, v které zanechaly otisky stop boty mojí maminky, to nebyl žádný asfalt kličkový v ponuře šedivé zvěti panelových domů a továrních komínů. Byla to lesní cesta měkká jak Pampers Special Ultra s kobercem z jehličí a loňského barevného listí, v májové krajině strážící klikaté a hluboké údolí vltavského toku.

Již žák základní školy by dokázal lehkým matematickým výpočtem odečíst obvyklou dobu těhotenství 9 měsíců, vzít v úvahu křivku Gaussova rozdělení pravděpodobnosti, najít pomocí vhodně zvolených funkcí její maximum a dopracovat se tak ke dni početí. Nicméně ani tento přesný výpočet by nedokázal identifikovat, že on to nebyl tak úplně den početí jako spíše noc. A už vůbec by výpočet neukázal, že to byla TA noc...noc před historicky prvním startem štafety Doosan Škoda Power na běžeckém závodě Vltava Run 2016.

Maminka s tatínkem byli členy této odvážné výpravy podél naší nejhudebnější řeky a musím neskromně přiznat svou hrdost na to, že prapor iniciativy vzniku této party běžců zvedla moje maminka, která přenesla své nadšení z první účasti na VR 2015. Nebylo to jistě lehké, protože najít 12 běžců ve společnosti, kde je hlavní pracovní náplní usilovně sledovat monitor, kreslit, modelovat, psát, připravovat mnohé zajímavé powerpointové prezentace a hledat co bude dnes ve firemní kantýně k obědu, je úkol těžší než mi dnes vyměnit plínku. I přesto se to mamce podařilo, a tak díky ní i díky podpoře mateřské společnosti (mateřské prosím berme jako básnický obrat nemající nic společného s obsahem tohoto textu) se mohlo onu magickou májovou noc, setkat 12 běhuschopných turbínových inženýrů v chatě Dřevěnka poblíž šumavského Zadova.

Naši hrdinové byli bez zkušeností, plni romantických představ lehkého proběhnutí kolem Vltavy a naprosto netušili, že účast na Vltava Runu není jen o běhu, ale také o bezchybné logistice, perfektní navigaci, přátelství a vzájemné podpoře. Ten večer byl prosícen vyprávěním o (ne)naběhaných kilometrech, plánováním trasy přejezdů a pečlivé lepení tejpů na nohy, píchání čísla na trička i holení chlupatých lýtek se protáhlo do pozdních ranních hodin. Posádky aut se tak nad ránem rozešly do svých pokojů, aby alespoň na chvíli daly odpočinout znavené mysli a nabraly duševních sil. Ne však mamka s taťkou! Neb pečlivě připravenou náhodou padl los ubytování na společný pokoj a tak pro regeneraci duševních sil

zvolili jinou metodu než spánek. Není však společensky vhodné zabředávat do větších detailů, protože jednak jsou mé vzpomínky na tu noc nejasně rozmazané a druhá není tento text označen jako „18+“.

A díky této „náhodné“ kombinaci spolubydlících teď máte tu možnost slyšet vyprávění třináctého člena štafety (prosím organizátory o shovívavost protože nešlo tak úplně o podvádění a tudíž není třeba uvažovat o diskvalifikaci ☺).

A mohla bych vám dál vyprávět o 31 hodinách a 6 minutách plných maximálního nasazení. O adrenalinu a zvýšeném tepu než se na Zadově ozve startovní výstřel. O přepálených začátcích úseků, kdy člověk má člověk pocit, že může předběhnout geparda a o utrpení na konci úseku, kdy svádí urputný boj s hlemýžděm upalujícím na kraji cesty. O malebných stínech, které dokáže vykouzlit jen zapadající slunce nad korunami stromů nad Českým Krumlovem.

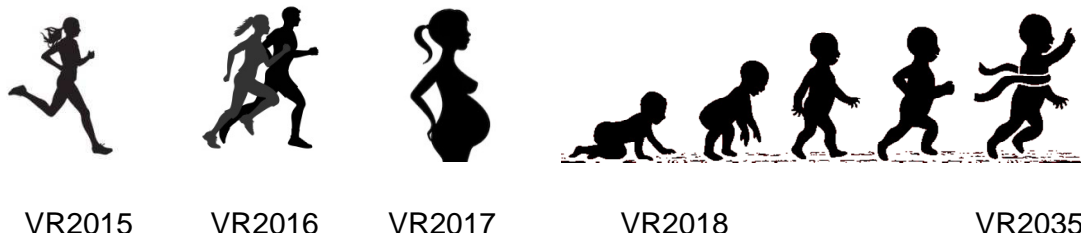
O světelném hadu z čelovek, vinoucím se kamsi za obzor k Věžovatým Pláním. O vltavské mlze tak husté, že se běžec bojí aby se nesrazil s Rákosníčkem nebo temelínskou elektrárnou. O lehce vrzající podlaze týništské tělocvičny s ledovou vodou ve sprše a snídani s míchanými vajíčky a párkem. O nespočetném zástupu ochotným dobrovolníků na předávkách O nekonečném živohoštském stoupání a explodujícím laktátu ve stehnech při následném seběhu lesem. O průběhu cílovou branou a bouření davů (obrazně řečeno) a o luxusním hamburgeru od Taťky kousek za cílem.

Na Vltava Run 2017 už sice mamka z pochopitelných důvodů nejela, ale založená tradice pokračuje a štafeta Doosan Škoda Power se znovu postavila na trať. Tentokrát to však již nebyli vyjukaní nováčci! Moc dobře věděli, že během následujících 31 hodin a 16 minut budou sice tak trošku trpět, ale že únavu těla mnohonásobně převáží duše plná zážitků. A proto byl i spací pořádek nastaven tak, aby si odpočinula celá sestava štafety.

A tradice pokračovala i letos...31 hodin a 32 minut sice ukazuje na klesající trend, ale my máme chuť to razatně změnit... a navíc, Kačenka stále nemá bratříčka...!

Dostaneme šanci?

P.S.: píše se rok 2035, máme auta na vodu, teplo ze zimy, city v pilulkách, Kačence je sladkých osmnáct a chystá se na svůj první Vltava Run...ten, který jí kdysi vdechnul život..

VR2015

VR2016

VR2017

VR2018

VR2035